

ת"פ 67356/12/21 - מדינת ישראל נגד גסאן עדווין

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 67356-12-21 מדינת ישראל נ' עדווין

בפני	כבוד השופט אלעזר נחלון
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	גסאן עדווין

בשם המאשימה: עו"ד אריאל אילוז; עו"ד עינת יריב

בשם הנאשם: עו"ד מחמוד רבאח

גזר דין

א. כללי

1. הנאשם הורשע בדין, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון. הגיעה העת לגזור את עונשו.

ב. רקע

2. ביום 30.10.22 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של גניבת נשק לפי סעיף 384(א)(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) וגניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לאותו החוק.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודה הנאשם, ביום 19.12.21 נכנס הנאשם בדרך כלשהי לרכבו של המתלונן, שחנה בחניון ציבורי מקורה. הנאשם נטל מן הרכב אקדח שבתוכו מחסנית עם שבעה עשר כדורים, נרתיק אקדח, מכשיר טלפון סלולרי, ושטרות כסף בסכום כולל של 170 ₪, וזאת בכוונה לשלול אותם מן המתלונן שלילת קבע. הנאשם לקח את החפצים אל מקום עבודתו המצוי בסמוך, כאשר את האקדח והמחסנית הטמין בחור בקיר שהוסתר על ידי ארון. הנאשם נעצר במקום העבודה, ואז גם נמצא האקדח.

ג. טענות הצדדים

4. לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עומד על בין 40 ל-60 חודשי מאסר בפועל, והעונש המתאים לו עומד על 50 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס.

5. המאשימה טוענת כי עבירת גניבת נשק שייכת ל"משפחת עבירות הנשק", והיסוד העובדתי שלה כולל גם עמוד 1

את נשיאת הנשק, המקימה גם עבירה עצמאית. המאשימה מודה כי הנאשם לא הורשע בעבירה עצמאית כאמור, אולם טוענת כי העבירה שבה הורשע חמורה יותר, שכן היא מגינה לא רק על ערך שמירה על חיי אדם (כמו יתר עבירות הנשק) אלא גם על זכות הקניין וערכים נוספים (כמו יתר עבירות הרכוש). ממילא, כך טוענת המאשימה, משנקבע לאחרונה מתחם העונש ההולם בנוגע לעבירה של נשיאת נשק (ראו ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.2022), להלן: עניין פלוני, שיידון בהרחבה בהמשך), הרי שלעבירת גניבת נשק הכוללת אותה יש לקבוע מתחם עונש חמור יותר. המאשימה מוסיפה וטוענת כי אך בשל טעות לא נקבע גם לעבירת גניבת נשק עונש המינימום שנקבע ביחס לעבירות נשק אחרות (ראו סעיף 144(z) לחוק העונשין), אך מהותית יש לגזור עונש שלא יפחת ממנו.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרי שלשיטת המאשימה הנאשם גנב נשק זמין לשימוש מידי "ממקום מרכזי, לאור יום" ותוך הפגנת תעוזה, ואף נשא אותו למקום עבודתו ובכך סיכן את חייו ואת חיי אחרים ויצר פוטנציאל לשימוש בנשק שלא כדין.

בנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מפנה המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם ולמדיניות הענישה המחמירה בעבירות נשק, ומנגד להודאתו ולחיסכון במשאבים שנבע ממנה. באיזון בין אלה סבורה כאמור המאשימה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם באמצע המתחם, היינו להשית עליו 50 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס.

כמו כן עותרת המאשימה להורות כי עונש המאסר בפועל שיוטל על הנאשם ירוצה במצטבר לעונש מאסר בן תשעה חודשים שאותו הוא מרצה כעת, מכוח גזר דין שניתן בעניינו בהליך קודם.

6. הנאשם מצידו טוען כי מתחם העונש ההולם בעניינו עומד על בין 14 ל-36 חודשי מאסר, וכי העונש המתאים לו הוא בתחתיתו של המתחם, היינו 14 חודשי מאסר בפועל.

7. לטענת הנאשם, הערך המוגן בעבירת גניבת הנשק הוא הגנה על הרכוש, ואין להתייחס אליה באותה חומרה שבה מתייחסים ל"עבירות נשק". תמיכה לכך מוצא הנאשם בכך שהעבירה ממוקמת בפרק חוק העונשין שעניינו "פגיעות ברכוש", ובכך שלא נקבע לה עונש המינימום הקבוע לעבירות הנשק האחרות. ממילא, לשיטת הנאשם, אין כל רלוונטיות לפסק הדין בעניין פלוני, המתייחס לעבירה של נשיאת נשק בעת נהיגה ברכב ברחבי הארץ על ידי מי שנכנס אליה שלא כדין. הנאשם גם מציין כי במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים נמחקה עבירת נשיאת הנשק שיוחסה לו בכתב האישום המקורי.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הרי שהנאשם טוען כי לא נטען שהוא התפרץ לרכב בכוח, וכי הגניבה כולה לא הייתה מתוכננת שכן הוא חלף סמוך לרכב בעת שהיה לבדו בדרכו למקום עבודתו הסמוך. הנאשם טוען עוד כי גניבת האקדח ודאי שלא הייתה מתוכננת, שכן הוא לא ציפה למצוא ברכב אקדח כזה. הנאשם מטעים כי לא נגרם נזק מביצוע העבירה, משום שהאקדח הוחזק אצלו למשך כשעתיים בלבד וגם יתר הרכוש הגנוב הושב לבעליו, ולדבריו לולא נתפס אפשר שהיה מתחרט ומשיב את הנשק לידי משטרת ישראל.

בנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מפנה הנאשם לנסיבות האישיות, כמי שנפצע מירי על רקע סכסוך משפחתי, ובשל כך מתקשה בהבאת ילדים לעולם (ראו כתב האישום והכרעת הדין בת"פ 40344-07-21 שאליהם הפנה הנאשם, אשר מתייחסים לאירוע הירי ולהשלכותיו). כמו כן מציין הנאשם כי הוא אחד המפרנסים העיקריים של רעייתו ושל הוריו. הנאשם מדגיש כי לא התנגד למעצרו בעת שנתפס והודה במיוחס לו במסגרת הסדר הטיעון, וכן מציין כי הוא משמש כטבח של סגל בית המעצר באופן המלמד על האמון הניתן בו.

מטעמים אלה עותר הנאשם כאמור להשית עליו עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, ומוסיף ועותר להורות כי העונש ירוצה באופן חופף לעונש המאסר שהוא מרצה כעת.

ד. דין

ד(1) גזירת הדין - כללי

8. סעיף 40ב לחוק העונשין קובע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". סעיף 40ג(א) מורה כי בהתאם לעקרון ההלימה יש לקבוע "מתחם עונש הולם", וזאת תוך התחשבות "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה". חלק מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מנויות בסעיף 40ט לחוק, ובכללן מידת התכנון שקדם לביצוע העבירה, חלקו היחסי של הנאשם, מידת הנזק שנגרמה או שהייתה צפויה להיגרם מהעבירה, הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, ועוד (וראו סעיף 40יב הקובע כי ניתן לשקול גם נסיבות אחרות שאינן מנויות בסעיף 40ט).

9. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם, יש לגזור את העונש המתאים לנאשם, וזאת תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג(ב) לחוק). נסיבות כאלה מפורטות בסעיף 40יא לחוק, וכוללות בין היתר את השלכת העונש על הנאשם ועל משפחתו, הנזקים שנגרמו לו מהעבירה ומהרשעתו, שאלת נטילת אחריותו על מעשיו ומאמציו להשתקם, מאמציו לתקן את תוצאות העבירה, שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות החוק, התנהגות חיובית כללית ותרומה לחברה, נסיבות חיים קשות, חלופי הזמן, ועברו הפלילי של הנאשם (וראו סעיף 40יב הקובע כי הרשימה המנויה בסעיף 40ט אינה סגורה וניתן לשקול גם נסיבות אחרות). כמו כן ניתן להתחשב בצורך להרתיע את הנאשם ולהרתיע את הרבים (סעיפים 40-40ז לחוק).

10. ככלל, העונש שייגזר על הנאשם יהיה בתוך המתחם שנקבע, אולם בית המשפט מוסמך לחרוג ממנו לקולא משיקולי שיקום או לחומרא משיקולי הגנה על שלום הציבור, בתנאים שפורטו בחוק (ראו סעיפים 40ד וכן 40ה לחוק).

11. כאשר נאשם מורשע במספר עבירות, קובע סעיף 40יג לחוק כי יש להבחין בין מצב שבו העבירות מהוות "אירוע אחד", שאז ייקבע המתחם וייגזר העונש ביחס לאירוע ולעבירות כמכלול, ובין מצב שבו העבירות מהוות "אירועים נפרדים", שאז יש לקבוע מתחם ביחס לכל אירוע בפני עצמו ולפעול כאמור בסעיף. במקרה שכאן לא הייתה מחלוקת כי מדובר ב"אירוע אחד", ובצדק לטעמי (למבחנים בעניין זה ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

ד(2) מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם

12. השיקולים הרלוונטיים לקביעת מתחם העונש ההולם הם כאמור הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה. אתייחס לשיקולים אלה.

ד(2)(1) הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם

13. העבירה של גניבת נשק חוקקה בשנת 2018, ונקבע כי העונש המרבי בעטיה הוא עשר שנות מאסר. עונש זה חמור ממשית מהעונש בגין עבירת הגניבה בצורתה הרגילה, העומד על שלוש שנים.

14. בדברי ההסבר להצעת החוק פורטו תכליות התיקון, וצוין כי מטרתו היא ליתר את הצורך לכלול בכתב אישום בגין מעשי גניבת נשק גם עבירה של גניבה וגם עבירה של החזקת או נשיאת נשק, כפי שהיה נהוג לעשות. לשם כך נקבעה עבירה אחת, אשר נועדה להגן הן על הערכים שביסוד עבירת הגניבה הן על אלה שביסוד עבירות החזקת או נשיאת הנשק, תוך קביעת עונש מרבי מתאים (ראו הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 135) (גניבת נשק) התשע"ט-2018, ה"ח הכנסת 16).

15. המשמעות היא שבניגוד לטענת הנאשם, הערכים המוגנים שביסוד עבירת גניבת הנשק הם אכן הן הערכים המוגנים בעבירות כגון נשיאה או החזקה של נשק, הן הערכים המוגנים בעבירות גניבה אחרות (ראו גם ת"פ (מחוזי י-ם) 38340-03-19 מדינת ישראל נ' ג'ית, פסקה 6 (20.11.2019)). [1] מה הם ערכים אלה?

הערכים המוגנים בעבירות הנשק הם "שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים..." (ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 7 (14.2.2021)); ראו גם ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' ביאדסה, פסקה 6 (10.5.2022); ע"פ 4103/22 מדינת ישראל נ' אמון, פסקה 9 (6.11.2022)). בשל חומרת הסכנה הנשקפת מנשק, הוטלו עונשים חמורים גם על החזקתו או נשיאתו שלא כדין "בלבד", בלא שנעשה בו שימוש (ע"פ 147/21 הנזכר, שם).

הערכים המוגנים בעבירת הגניבה בכלל, וגניבה מרכב בפרט, הם זכות הקניין, הזכות לפרטיות, תחושת הביטחון האישי, וכן בטחון הציבור ושלומם (ראו והשוו: עפ"ג (חי') 20738-08-14 מדינת ישראל נ' אבו חאטום, פסקה 10 (27.8.2014); ת"פ (ת"א) 6433-05-14 מדינת ישראל נ' דיק, פסקה 11 (5.10.2014)).

16. לעניין מידת הפגיעה בערכים הנזכרים, הרי שהנאשם נשא את האקדח והחזיק בו שלא כדין, תוך סיכון לגרימת נזק גוף לו או לאחרים, וסיכון שבאקדח יעשה בהמשך שימוש שלא כדין. מדובר היה באקדח טעון, שהיה ניתן לעשות בו שימוש בפועל על נקלה, אשר הוכנס למרכול המצוי בתוך קניין הומה אדם. האקדח אף הוטמן במקום שאינו נעול, באופן שעלול היה להביא לכך שהוא יילקח משם על ידי אחר שגם יעשה בו שימוש. מנגד, יש ליתן משקל ממשי לכך שנשיאת האקדח הייתה לזמן קצר ולמקום סמוך, וכפעולה נלווית לגניבה, שכן הנאשם נתפס לפני שלקח את האקדח ממקום מחבואו.

כמו כן הנאשם נטל את האקדח ואת הטלפון הסלולרי והכסף תוך פגיעה בזכות הקניין של המתלונן, בתחושת הביטחון שלו ובפרטיותו. הפגיעה בתחושת הביטחון ובפרטיות נובעת משניים: ראשית, מנטילתו של הטלפון הסלולרי אשר כולל מידע פרטי רב, וחיוני לניהול השגרתי של חיי חלק ניכר מן הציבור בישראל (ראו והשוו: ע"פ 8627/14 דבראש דביר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.7.2015); ע"פ 6766/16 חודיפא נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.3.2017)). שנית, מעצם חדירת הנאשם למרחב הפרטי של הרכב. עם זאת, לעניין אחרון זה יש ליתן משקל לכך שלא נטען כי הדבר נעשה בכוח או בהתפרצות (והשוו, מבלי להתעלם מהשוני, אל ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה, פסקה 8 (31.12.2008)). כמו כן החפצים נתפסו עד מהרה ויש להניח כי הטלפון הושב למתלונן.

17. במכלול, סבורני כי הפגיעה בערכים המוגנים בעבירות הייתה במידה בינונית עד נמוכה.

ד(2)(2) נסיבות ביצוע העבירה

18. מתיאור העובדות בכתב האישום עולה לכאורה כי מעשהו של הנאשם לא היה מתוכנן, אלא מעין "ניצול הזדמנות" בדרכו למקום עבודתו, כאשר נראה כי הנאשם כלל לא ידע מראש שייתקל באקדח, שהיה טמון בתוך תא

הכפפות של הרכב. כמו כן הנאשם נתפס עד מהרה, כך שלמרבה המזל לא נגרם נזק ממשי ממעשהו. מנגד, הנאשם לא טען לנסיבות קונקרטיות שהביאו אותו לבצע את מעשה הגניבה, או לפגם כלשהו ביכולתו להבין את הפסול שבמעשהו ולהימנע ממנו, ולא נראה כי קיימות נסיבות חריגות אחרות בנוגע לביצוע העבירות (ראו סעיף 40ט לחוק העונשין).

ד(2)(3) מדיניות הענישה הנהוגה

19. העונש המרבי לעבירת גניבת נשק עשר שנות מאסר. העונש המרבי לעבירת הגניבה מרכב הוא שלוש שנות מאסר.

20. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה שבה יש להתייחס אל עבירות נשק:

עבירות הנשק הפכו זה מכבר למכת מדינה. חומרתן היתרה של עבירות אלה, פגיעתן הקשה והשפעתן על תחושת הביטחון של כלל אזרחי המדינה, זכו להתייחסות נרחבת בפסקי דין רבים של בית משפט זה. צוין כי עבירות אלה מייצרות במהותן איומים וסיכונים משמעותיים לשלום הציבור וביטחונו, והן מהוות בסיס לביצוע פעילות עבריינית, פשיעה לאומנית ופעולות טרור מסכנות חיים. זמינותם ונגישותם של כלי נשק בלתי חוקיים מאפשרות שימוש תדיר בנשק ככלי לפתרון סכסוכים, לעיתים תוך ירי באזורי מגורים, וגביית קורבנות בגוף ובנפש.

בית משפט זה עמד לא אחת על כך שתדירותם העיקרית של בתי המשפט למיגור תופעת עבריינות הנשק ונגזרותיה היא בהטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני הנשק.

(ע"פ 579/22 מדינת ישראל נ' טחאניה, פסקאות 15-16 (13.6.2022), בהשמטת אסמכתאות; וראו עוד מבין רבים: ע"פ 3728/22 מסאלחה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (9.8.2022); ע"פ 2283/22 אל נבארי נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-14 (31.7.2022); ע"פ 3569/22 מדינת ישראל נ' חדיד, פסקאות 7-8 (23.6.2022)).

21. בע"פ 579/22 הנזכר הוסיף בית המשפט וציין כי מדיניות ההחמרה בענישה בגין עבירות נשק מתבטאת בתיקון החקיקה שבו כאמור הוספו עונשי מינימום לעבירות נשק שונות (סעיף 144(ז) לחוק העונשין בנוסחו היום). כמו באותו מקרה, גם במקרה שכאן הוראות התיקון אינן חלות, וזאת בשים לב לעבירה שבה הורשע הנאשם. עם זאת, בית המשפט ציין כי "יש בהן כדי להמחיש את מגמת ההחמרה בענישה על עבירות הנשק גם בהיבט החקיקתי", ודברים דומים ניתן לומר גם לענייננו.

22. על יסוד מדיניות כללית זו, נקבע אך לאחרונה בעניין פלוני כי

מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג וברח (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס). הווה אומר: באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל. תקוותי היא כי אמות מידה אלה תנחנה את הערכאות הדיוניות באופן שיטתי, כך שמדיניות הענישה אשר נקוטה בידינו ביחס לעבירות נשק תיושם כהלכתה ובמלוא עוצמתה

(שם, פסקה 16 (14.9.2022), ההדגשה במקור).

23. בצדק לטעמי טוענת המאשימה כי אם זהו המתחם החל לגבי נשיאת נשק, הרי שברגיל המתחם לגבי

גניבת נשק שכללה נשיאה שלו במרחב הציבורי אמור להיות גבוה יותר. זאת משום שכפי שכבר צוין עבירת גניבת הנשק טומנת בחובה גם את נשיאתו, ופוגעת הן בערכים המוגנים שביסוד עבירת נשיאת הנשק הן בערכים המוגנים שביסוד עבירת הגניבה (לעמדה דומה ראו גם ת"פ (מחוזי מרכז) 39941-11-19 מדינת ישראל נ' אילה, פסקה 12 (9.3.21), שאליו הפנה הנאשם עצמו). במקרה שכאן המתחם אמור להיות גבוה אף יותר, בשים לב לכך שמעבר לנשק נגבו כאמור גם מכשיר טלפון סלולרי וסכום כסף, על החומרה הגלומה בכך. ממילא, יש ליתן משקל מוגבל לפסיקה שקדמה לפסק הדין המנחה בעניין פלוני.

24. מכל מקום, עיון בפסיקה זו, לרבות בפסקי דין שאליהם הפנו הצדדים, מלמד כי היא כוללת מנעד ענישה רחב, המושפע מנסיבות כל מקרה ומקרה.

כך למשל בע"פ 2780/21 אילה נ' מדינת ישראל (1.2.22), התערב בית המשפט העליון בעונשו של מי שהורשע על פי הודאתו בעבירת גניבת נשק, בכך שניצל קטטה שאליה נקלע מאבטח וגנב ממנו את אקדחו, נשא אותו לביתו בעיר אחרת והחזיק בו מספר שעות עד שנתפס. הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 20 ל-44 חודשי מאסר, אולם חרגה ממנו לקולא בשל הדרך השיקומית שעבר הנאשם וגזרה עליו עונש של 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הקל עוד בעונש והמיר אותו לתשעה חודשי עבודות שירות מאותם טעמים.

בע"פ 4530/19 ג'זאווי נ' מדינת ישראל (11.8.19) מדובר היה במי שפרץ לרכב לאחר תכנון מסוים ונטל ממנו רובה וכן דברי ערך שונים. הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם נע בין 26 ל-52 חודשי מאסר, והטילה על הנאשם 32 חודשי מאסר בפועל (לצד עונשים נוספים), תוך התייחסות גם לכך שהוא נעדר עבר פלילי והשתלב בהליך טיפולי. בית משפט העליון דחה את ערעור הנאשם, והדגיש כי מדובר בעונש מקל, בשים לב לחומרת המעשים ולכך שהנשק שנגנב לא הושב.

בת"פ (מחוזי ים) 8008-07-19 מדינת ישראל נ' שתאת (6.8.20) מדובר היה במי שגנב אקדח מתוך תא מטען פתוח של רכב, הסתיר אותו, ובחלוף זמן מה חזר למקום יחד עם אחר והשניים הובילו את האקדח למקום נוסף שם החביאו אותו אחר. הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם הוא בין 18 ל-36 חודשי מאסר והטילה 18 חודשי מאסר בפועל שהם הגבול העליון של ההסדר שאליו הגיעו הצדדים (לצד עונשים נוספים). ערעור הנאשם על גזר הדין נדחה בהסכמה בהמלצת בית המשפט העליון (ע"פ 6620/20 אשקיר נ' מדינת ישראל (10.11.20)).

בת"פ (מחוזי ים) 57283-05-21 מדינת ישראל נ' פקיה (2.6.22) מדובר היה בנאשמים שפרצו לעגלה נגררת של משמר הגבול וגנבו ממנה ציוד, אמצעים לפיזור הפגנות ותחמושת. חלק מהחפצים הגנובים הושבו במהלך ההליך. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-8 שנים, וגזר על הנאשמים, נעדרי עבר פלילי, עונש של 4.5 שנות מאסר (לצד עונשים נוספים). ערעור על גזר הדין תלוי ועומד.

בת"פ (מחוזי ים) 38340-03-19, הנזכר בפסקה 15 לעיל, מדובר היה בנאשם שהתפרץ עם אחר לדירת מגורים וגנב ממנה אקדח ושלושה מחשבי לוח (טאבלטים). בית המשפט קבע כי מתחם העונש הוא בין 12 ל-36 חודשי מאסר, ונוכח הנסיבות האישיות של הנאשם, גילו הצעיר, הודאתו וניסיונותיו לשנות את דרכו גזר עליו 14 חודשים (לצד עונשים נוספים).

25. יוער כי שני הצדדים הפנו גם אל הליכים שבהם מדובר היה בעבירות של החזקה, נשיאה או הובלה של נשק ללא גניבתו (באופן המשקף לטעמי את ההבנה בדבר הקשר שבין עבירות אלה לעבירה של גניבת נשק, כאמור בפסקה 14 לעיל).

כך, המאשימה הפנתה אל ת"פ (מחוזי מרכז) 12466-10-21 מדינת ישראל נ' נופל (19.9.2022). באותו מקרה מדובר היה במי שהוביל תת מקלע מאולתר ומחסנית תואמת ובה כדורים בטבורה של עיר, ואף נמלט משוטרים שביקשו לעצרו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין 22 ל-45 חודשי מאסר, ונוכח הנסיבות האישיות וגילו הצעיר של הנאשם גזר עליו את הרף התחתון של המתחם (לצד עונשים נוספים).

המאשימה הפנתה גם אל ת"פ (מחוזי ים) 1136-11-21 מדינת ישראל נ' שאריף (20.7.2022), שם מדובר היה בנאשם שנשא לרכבו והחזיק בו אקדח ושתי מחסניות שבהן כדורים לאקדח, לצד כמות נכבדה של סמים שהיו מחולקים לאריזות קטנות וכן סכום נכבד במזומן. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות הנשק הוא בין 25 ל-40 חודשי מאסר. העונש שנגזר היה של 40 חודשי מאסר, אך הוא שקלל גם את עבירות הסמים שבהן הורשע הנאשם.

הנאשם מצידו הפנה אל ת"פ (מחוזי ים) 51523-10-17 מדינת ישראל נ' בזלמית (2.5.2018) מדובר היה במי שרכש תת מקלע ומחסנית והוביל אותם ממקום הרכישה ברכבו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין 9 ל-24 חודשי מאסר, ובשל נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות גילו, הודאתו ונטילת האחריות על ידו וכן העדר עבר פלילי, גזר עליו את הרף התחתון של המתחם.

26. פסקי הדין שהובאו שונים זה מזה ומן המקרה שכאן בעניינים שונים הקשורים לנסיבות ביצוע העבירה: מידת התכנון; היקף הנשק שנגנב ומהותו (ככל שהייתה כלל גניבה); משך ההחזקה בו; חלקו של הנאשם בעבירה; ועוד. כמו כן הם כמובן שונים זה מזה בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. פסקי הדין גם קדמו כאמור לפסק הדין בעניין פלוני וקביעתו את מתחם העונש ההולם בעבירה של נשיאת נשק "בלבד" (פסק הדין בת"פ 12466-10-21 ניתן אמנם חמישה ימים לאחר פסק הדין בעניין פלוני, אך הוא אינו מזכיר אותו).

ד(2)(4) המסקנה בעניין מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם

27. כפי שכבר צוין, העבירה של גניבת נשק היא בעלת זיקה הדוקה לעבירה של נשיאתו, ועבירת הנשיאה אף מהווה חלק מן היסוד העובדתי של הגניבה. בנסיבות אלה, יש לטעמי ליתן משקל של ממש לקביעה בעניין פלוני בנוגע למתחם העונש ההולם בעבירה של נשיאת נשק, אשר הועמד על 30 עד 42 חודשי מאסר. לפסקי הדין שקדמו לכך יש לטעמי ליתן משקל מוגבל. במקרה שכאן לעבירה זו נלוותה גם עבירת הגניבה מרכב של הטלפון הסלולרי ושטרות הכסף, באופן המצדיק לקבוע מתחם חמור יותר מזה שהיה נקבע לו מדובר היה רק בגניבת הנשק.

28. מנגד, סבורני כי לא ניתן ליישם את מה שנקבע בעניין פלוני על המקרה שכאן בלי להכיר בשוני שבין המקרים: במקרה שם הנשיאה הייתה לב העבירה, שכן מדובר היה כאמור במי שנשא אקדח ברכב שבו נסע ברחבי העיר. גם מידת הפגיעה בערכים המוגנים על ידי עבירת נשיאת הנשק הייתה לא מבוטלת. במקרה שכאן, לעומת זאת, הנשיאה הייתה טפלה לגניבה - החמורה כלשעצמה - ולמרחק קצר ביותר, כך שמידת פגיעתה בערכים המוגנים הייתה נמוכה יותר.

29. כמו כן יש לטעמי ליתן משקל לכך שבכתב האישום המקורי הואשם הנאשם בעבירה נפרדת של נשיאת נשק, והיא נמחקה ממנו במסגרת הסדר הטיעון. נוכח טיעוני המאשימה עצמה בנוגע למהות עבירת גניבת הנשק, לא ברור מדוע היא בחרה לכלול מראש בכתב האישום גם את עבירת נשיאת הנשק, אולם במצב שנוצר התייחסות לעבירה שנתרה כטומנת בחובה גם את העבירה שנמחקה מעוררת קושי.

30. באיזון שבין מכלול השיקולים, לקולא ולחומרא, סבורני כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם על בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל, בדומה למה שנקבע בעניין פלוני לגבי נשיאת נשק במרחב הציבורי.

31. כמו כן נוכח העובדה שהעבירות נועדו להביא תועלת חומרית לנאשם, סבורני כי מתחם העונש ההולם אמור לכלול עונש קנס (ראו סעיף 40 לחוק העונשין). לא הובאו ראיות בנוגע למצבו הכלכלי של הנאשם, ועל כן בשים לב לשווי המשוער של הרכוש שנגנב ולכך שהוא נתפס סבורני כי מתחם עונש הקנס ההולם עומד על סך של בין 4,000 ל-12,000 ₪.

ד(3) נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

32. בגזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במקרה שכאן מדובר בנאשם כבן 33, היינו מי שאינו מצוי בתחילת דרכו. כמו כן אין זו הפעם הראשונה שבה מורשע הנאשם בפלילים: הנאשם הורשע בשנת 2016 בגניבה, שבגינה הוטל עליו עונש של מאסר על תנאי וקנס; ורק לאחרונה הורשע שוב בשתי עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב ובשתי עבירות של גניבה, והוטל עליו כאמור עונש מאסר בפועל של תשעה חודשים שאותו הוא מרצה כעת (לצד עונשים נוספים).

33. מנגד עברו הפלילי של הנאשם אינו מן המכבידים ביותר, ובכל מקרה הוא אינו כולל הרשעות כלשהן בעבירות נשק בכלל ובגניבת נשק בפרט, שהיא העבירה החמורה במיוחד במקרה שכאן (כאשר כאמור גם לגביה הרושם הוא שמדובר היה ב"ניצול הזדמנות" של רגע, בלא שהנאשם ציפה להיתקל באקדח שאותו גנב לבסוף, ראו פסקה 18 לעיל). כמו כן יש ליתן משקל ממשי לכך שבסופו של דבר הנאשם נטל אחריות על מעשיו, ואף הביא לחיסכון במשאבים שיפוטניים ובמשאבי גורמי האכיפה. יש גם משקל למצבו האישי והרפואי של הנאשם נוכח אירוע הירי שבו נפגע.

34. באיזון בין השיקולים השונים, ובתיתי דעתי להודאת הנאשם, להעדר עבר פלילי בעבירות נשק, ולמצבו הרפואי, אני סבור שיש לגזור עליו עונש של 32 חודשי מאסר בפועל, המצוי בחלקו התחתון של המתחם אם כי לא ברך התחתון שלו, וזאת בנוסף למאסר על תנאי כפי שיפורט להלן. כמו כן בשים לב לשווי המשוער של החפצים שנגנבו ולכך שנתפסו, סבורני כי יש לגזור על הנאשם קנס בסך של 4,500 ₪.

ד(4) הצטברות או חפיפת עונש המאסר וניכוי ימי המעצר

35. כפי שכבר צוין, הנאשם מרצה כעת עונש מאסר בן תשעה חודשים שהוטל עליו במסגרת הליך קודם, שבו הורשע בעבירות רכוש שונות במסגרת שלושה אירועים (ת"פ 5788-02-19; ת"פ 61347-02-22). העונש הוטל על הנאשם במהלך התקופה שבה הוא היה עצור במסגרת ההליך שכאן, כך שבחלק מן התקופה היה הנאשם עציר ואסיר בעת ובעונה אחת.

36. המאשימה עתרה כאמור לקבוע כי העונש המוטל על הנאשם בהליך שכאן ירוצה במצטבר לעונש שהוטל עליו בהליך הקודם, ואילו הנאשם עתר להורות כי עונש זה ירוצה בחופף.

37. סבורני כי יש לקבל את עמדת המאשימה בעיקרה, כך שמרבית העונש שהוטל על הנאשם ירוצה במצטבר, למעט חודשיים מתוכו שירוצו בחופף. אנמק את מסקנתי.

38. האירועים שבגינם מרצה הנאשם עונש מאסר הם נפרדים לחלוטין מן האירוע מושא ההליך שכאן, ואינם בעלי זיקה כלשהי אליו מבחינת הזמן או המקום. כמו כן האירוע שכאן משקף חומרה יתירה בשל גניבת

הנשק מצד הנאשם. בנסיבות אלה, עקרון ההלימה שלאורו יש לפעול בעת גזירת דינו של הנאשם מצדיק שהעונש המוטל עליו בהליך הנוכחי ירוצה במצטבר לעונש שכבר הוטל עליו בהליך קודם. במסקנה זו תומכים גם שיקולי הרתעה, בייחוד נוכח העובדה שאת המעשים שבהם הורשע הנאשם בהליך שכאן הוא ביצע כאשר ההליך הקודם היה תלוי ועומד נגדו, ולכן אין סיבה שקיומו של אותו הליך יביא לתוצאה שמבחינה מעשית משקפת דווקא הקלה בדינו (ראו ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 16-18 (22.2.2015); ע"פ 7786/21 אזמה נ' מדינת ישראל, פסקאות 61-68 (14.7.2022); רע"פ 3589/17 שמואל נ' מדינת ישראל (10.2.2020)).

39. העובדה שבמקביל למאסרו היה הנאשם גם עצור מכוח ההליך שלפניי אינה מוליכה למסקנה מהותית שונה. אכן, "ככלל, ראוי שהתקופה שבה שווה נאשם במעצר עד להרשעתו וגזירת דינו [תנוכה] מעונש המאסר הסופי, על מנת להימנע מכפל ענישה. רק במקרים חריגים תהיה הצדקה שלא לנכות את תקופת המעצר מעונש המאסר" (ע"פ 5760/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (3.6.2015), ההדגשות במקור). עם זאת, כלל זה אינו חל כאשר חירותו של הנאשם נשללה ממילא בשל מאסר בהליך אחר (ראו למשל ע"פ 2805/15 סגיר נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (24.7.2017); ע"פ 3242/19 היועץ המשפטי לממשלה נ' אלציק, פסקה 14 (18.8.2019)).

40. חרף האמור, החלטתי להורות כי חודשיים מתוך עונש המאסר ירוצו בחופף לעונש בהליך הקודם, וזאת משני הטעמים המצטברים שלהלן: ראשית, הנאשם בחר לקחת אחריות, והביא לסיום ההליך שכאן מוקדם יותר מהמועד שבו היה צפוי להסתיים אילו נוהל עד תומו. עובדה זו נשקלה לטובתו בקביעת העונש המתאים, אולם היא יכולה להישקל גם במתן הוראה בדבר חפיפה חלקית. לטעמי יש לכך חשיבות במקרים כגון דא, כדי שלא ליתן תמריץ שלילי להגעה להסדר טיעון בשלב מוקדם משום שממילא הנאשם מצוי במאסר. שנית, נתתי משקל מסוים לכך שבשל מעצרו של הנאשם בהליך שכאן, תנאי כליאתו היו נוקשים יותר מתנאי כליאתו לו היה במעמד של אסיר בלבד.

41. בכל מקרה, את אותם ימי מעצר שבהם חירותו של הנאשם נשללה אך ורק בשל מעצרו במסגרת ההליך שכאן, יש לנכות מימי המאסר בהתאם לאמור לעיל.

ד. סיכום

42. בשים לב לאמור לעיל, נגזרים בזאת על הנאשם העונשים הבאים:

א. 32 חודשי מאסר בפועל, בניכוי הימים שבהם חירותו של הנאשם נשללה רק בשל מעצרו בהליך שכאן. חודשיים מתוך תקופה זו ירוצו בחופף לעונש שבו נושא הנאשם בשל ההליך הקודם, והיתרה תרוצה במצטבר אליו.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת רכוש או עבירת נשק (לרבות גניבת נשק) מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת רכוש או עבירת נשק מסוג עוון.

ד. קנס בסך 4,500 ₪. הקנס ישולם בתשעה תשלומים חודשיים שווים בסך של 500 ₪ כל אחד, וזאת החל מיום 1.1.23 ובכל 1 בחודש שלאחר מכן. ככל

שלא ישולם אחד התשלומים במלואו ובמועדו יעמוד הסכום כולו לפירעון מידי.

43. ניתן לערער על פסק הדין בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשפ"ג, 19 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.

[1] העובדה שעבירת גניבת נשק מצויה בפרק שעניינו "פגיעות ברכוש" אינה מלמדת לטעמי אחרת, שכן פרק זה כולל גם עבירות המיועדות להגן על ערכים נוספים מעבר לאלה הנפגעים בגין שלילת הרכוש (ראו למשל את עבירת השוד שבסעיף 402 לחוק העונשין, את עבירת הסחיטה באיומים שבסעיף 428 לחוק העונשין, ועוד רבות). גם העובדה שלעבירה זו לא נקבע עונש המינימום שנקבע לעבירות נשק אחרות אינה בעל משקל מכריע לעניין זה.